

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

zahtjeva br. 16525/02
Milenko TOTH
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel) zasjedajući 2. rujna 2004. godine u vijeću u sastavu:

g. C.L.ROZAKIS, *predsjednik*,
g. P. LORENZEN,
g. G. BONELLO,
gđa F. TULKENS,
gđa N. VAJIĆ,
g. J. HEDIGAN,
gđa S. BOTOCHAROVA,
g. A.KOVLER, *suci*
i g. S. NIELSEN, *tajnik Odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 27. ožujka 2002.,

uzimajući u obzir odluku da se primijeni članak 29. stavak 3. Konvencije, te da se dopuštenost i osnovanost zahtjeva ispituju zajedno,

uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena država i odgovor na očitovanje koji je podnio podnositelj zahtjeva,

nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva g. Milenko Toth hrvatski je državljanin rođen 1962. godine koji trenutačno izdržava kaznu u Državnom zatvoru Lepoglava.

Činjenično se stanje predmeta, prema navodima stranaka, može sažeti kako slijedi.

Dana 15. rujna 1992. nadležni istražni sudac otvorio je protiv podnositelja zahtjeva istragu zbog optužbe za ubojstvo. Optužnicu protiv podnositelja zahtjeva podignulo je Okružno državno odvjetništvo Sisak dana 12. veljače 1993.

Dana 27. siječnja 1994. istražni je sudac protiv podnositelja zahtjeva otvorio još jednu istragu, i to zbog optužbe za pokušaj ubojstva suca. Optužnica protiv njega podignuta je 15. studenoga 1994.

Ta su dva kaznena postupka naknadno spojena.

Dana 20. rujna 1995. Županijski sud u Sisku osudio je podnositelja zahtjeva za oba kaznena djela

Dana 22. svibnja 1996. Vrhovni sud Republike Hrvatske potvrdio je prvostupanjsku presudu u dijelu koji se odnosi na osudu za ubojstvo. Taj je dio presude postao pravomoćan. Istovremeno je Vrhovni sud ukinuo dio presude koji se odnosi na pokušaj ubojstva i predmet vratio na ponovni postupak.

U ponovljenome je postupku, dana 9. svibnja 1997., Županijski sud u Sisku osudio podnositelja zahtjeva za pokušaj ubojstva na kaznu zatvora u trajanju od petnaest godina.

Povodom žalbe, Vrhovni je sud prvostupanjsku presudu potvrdio dana 24. lipnja 1998.

Podnositelj zahtjeva navodi kako je 29. studenoga 1999. podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu tvrdeći kako se obje njegove osude temelje na dokazima pribavljenim na nezakonit način, pa je stoga povrijeđeno njegovo pravo na pošteno suđenje. Njegova se ustavna tužba odnosila na obje osude. On smatra kako njegovu tužbu Ustavni sud uopće nije rješavao.

Vlada priznaje kako je dopis podnositelja zahtjeva od 29. studenoga 1999. upućen Ustavnom sudu bio naslovljen kao "ustavna tužba". Vlada, međutim, tvrdi kako je podnositelj zahtjeva ustavnu tužbu već bio podnio dana 25. veljače 1999, te kako je svojim dopisom od 29. studenoga 1999. on samo proširio svoju prethodnu tužbu, nastojeći uključiti postupak za ubojstvo koji je okončan 1996. godine. Ustavni ga je sud stoga smatrao novim podneskom u već postojećem predmetu.

Štoviše, Vlada podnosi dvije odluke Ustavnoga suda kojima je on u cijelosti riješio prigovore podnositelja zahtjeva koje je on naveo u svom podnesku od 29. studenoga 1999. u odnosu na oba postupka.

U svojoj odluci od 4. listopada 2000. Ustavni je sud odbio tužbu podnositelja zahtjeva, ne našavši da mu je u postupku za pokušaj ubojstva ni na koji način povrijeđeno pravo na pošteno suđenje.

U svojoj odluci od 8. ožujka 2002. Ustavni je sud odbacio tužbu podnositelja zahtjeva koja se ticala poštenosti postupka za ubojstvo, jer je podnesena izvan zakonskoga roka.

PRIGOVOR

Podnositelj zahtjeva prigovara na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije duljini kaznenoga postupka protiv njega, a osobito u njegovom dijelu pred Ustavnim sudom.

PRAVO

Podnositelj zahtjeva prigovara da je postupak za ubojstvo, kao i onaj za pokušaj ubojstva trajao nerazumno dugo. Poziva se na članak 6. stavak 1. Konvencije koji u svom mjerodavnom dijelu predviđa:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku...pravično... ispita njegov slučaj.”

a) Što se tiče postupka povodom optužbe za ubojstvo, Vlada tvrdi kako njegova duljina nije premašila razumni rok. Vlada navodi kako je u razdoblju od 1999. do 2002. podnositelj zahtjeva podnio pet ustavnih tužbi protiv raznih odluka domaćih sudova, a nakon 2002. godine još tri tužbe. Stoga tvrdi kako je, podnošenjem ustavnih tužbi nasumce, izvan zakonskoga rokova i ne poštujući nikakve postupovne zahtjeve, podnositelj zahtjeva pokušao manipulirati postupkom. Podnositelj zahtjeva značajno je otežao rad Ustavnoga suda, pa je stoga pridonio duljini postupka.

Podnositelj zahtjeva smatra kako Ustavni sud nikad nije donio odluku o njegovoj ustavnoj tužbi od 29. studenoga 1999.

Sud primjećuje kako je o prigovorima podnositelja zahtjeva koji su se ticali postupka za ubojstvo Ustavni sud u cijelosti riješio dana 8. ožujka 2002. koji se stoga treba smatrati danom donošenja konačne odluke u tom postupku.

Glavni je postupak započeo 15. rujna 1992., a okončan je presudom Vrhovnoga suda 22. svibnja 1996. Podnositelj zahtjeva potom je podnio ustavnu tužbu dana 29. studenoga 1999. koju je 8. ožujka 2002. Ustavni sud odbacio jer je podnesena izvan zakonskoga roka.

Međutim, Hrvatska je Konvenciju ratificirala 5. studenoga 1997. Iz toga slijedi da u nadležnost Suda *ratione temporis* potpada samo postupak pred Ustavnim sudom koji je trajao 2 godine, 3 mjeseca i 9 dana.

Sud podsjeća kako razumnost duljine postupka treba ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i imajući na umu mjerila utvrđena njegovom sudskom praksom, i to osobito složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva i nadležnih vlasti (vidi, između mnogo drugih izvora prava, predmet *Pélissier and Sassi v. France* [GC], br. 25444/94, § 67, ECHR 1999-II).

Ni Vlada ni podnositelj zahtjeva nisu podnijeli primjedbe o složenosti predmeta. Sud smatra kako postupak nije bio složen, jer je Ustavni sud odbacio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva zbog postupovnih razloga, ne ispitujući osnovanost predmeta.

Što se tiče ponašanja stranaka, Sud podsjeća kako samo one odgode za koje se država može smatrati odgovornom mogu opravdati utvrđenje da nije ispunjen uvjet "razumnoga roka" (npr. *Humen v. Poland*, br. 26614/95, § 66, 15. listopada 1999.).

Iako je istina da se optuženiku ne može zamjeriti što se u potpunosti poslužio pravnim lijekovima koji su mu bili na raspolaganju prema domaćem pravu, takvo ponašanje predstavlja objektivnu činjenicu i ne može se pripisati tuženoj državi. Štoviše, tu okolnost treba uzeti u obzir prilikom određivanja je li u postupku premašen "razumni rok" ili nije (vidi

Ledonne v. Italy (no. 1), br. 35742/97, § 25, 12. svibnja 1999.; presudu u predmetu *Eckle v. Germany* od 15. srpnja 1982., Serija A br. 51, str. 36, § 82).

U ovome predmetu, Sud primjećuje kako je podnositelj zahtjeva usporedno imao nekoliko postupaka pred Ustavnim sudom. Samoinicijativno je podnosio razne podneske, te je u nekoliko navrata proširivao svoje tužbe. Prema mišljenju Suda, takvo je ponašanje neizbježno usporavalo postupak pred Ustavnim sudom, tako da Sud smatra kako je ponašanje podnositelja zahtjeva pridonijelo njegovoj duljini.

Što se tiče ponašanja domaćih vlasti, Sud primjećuje kako je Ustavni sud svoju odluku u predmetu donio s određenom odgodom.. Međutim, Sud smatra kako se ukupna duljina postupka kojoj se prigovara ne može smatrati nerazumnom (vidi, *mutatis mutandis*, *Ciborek v. Poland*, br. 52037/99, §§ 47-48, 4. studenoga 2003.).

Iz toga slijedi da je ovaj prigovor očito neosnovan, te se mora odbaciti u skladu s člankom 35. stavcima 3. i 4. Konvencije.

b) Što se tiče postupka koji se ticao optužbe za pokušaj ubojstva, Vlada tvrdi kako je podnositelj zahtjeva svoj zahtjev propustio podnijeti u šestomjesečnom roku kako propisuje članak 35. stavak 1. Konvencije. U vezi s time, Vlada ističe kako je ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva koja se odnosi na taj postupak Ustavni sud odbio 4. listopada 2000., a zahtjev Sudu je podnesen 27. ožujka 2002.

Podnositelj zahtjeva ne slaže se s Vladom. On tvrdi kako njegova ustavna tužba od 29. studenoga 1999. uopće nije rješavana.

Prema članku 35. stavku 1. Konvencije, Sud može određeno pitanje rješavati samo unutar razdoblja od šest mjeseci od dana donošenja konačne odluke.

Sud primjećuje kako je prigovore podnositelja zahtjeva koji su se ticali postupka za pokušaj ubojstva Ustavni sud u cijelosti riješio dana 4. listopada 2000., što se dakle smatra datum donošenja konačne odluke u odnosu na taj postupak.

Odluka je podnositelju zahtjeva dostavljena 13. listopada 2000. Prema tome, mora se uzeti da šestomjesečni rok počinje teći od tog datuma. Međutim, podnositelj zahtjeva je svoj zahtjev podnio tek 27. ožujka 2002., to jest, nakon više od šest mjeseci.

Iz toga slijedi da je ovaj dio zahtjeva podnesen izvan roka propisanog člankom 35. stavkom 1. Konvencije, te se mora odbaciti u skladu s člankom 35. stavkom 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

odlučuje obustaviti primjenu članka 29. stavka 3. Konvencije,

proglašava zahtjev nedopuštenim.

Søren NIELSEN
Tajnik

Christos ROZAKIS
Predsjednik